

STEPHEN EDWIN KING s-a născut în Portland, Maine, în 1947, al doilea fiu al lui Donald și Nellie Ruth Pillsbury King. Când avea doi ani, tatăl său și-a abandonat familia, iar micul Stephen a avut o copilărie grea, marcată de repetate mutări dintr-un oraș în altul. A îndrăgit matineele anilor '50, unde se proiectau mai ales filme de groază și SF, iar în 1960 l-a descoperit pe H.P. Lovecraft, care a avut o influență decisivă asupra lui – s-a apucat să aștearnă povești la o mașină de scris căreia îi lipsea tasta „N”, pe care o vom întâlni mai târziu în *Misery*.

Între 1962 și 1966 a frecventat Liceul Lisbon Falls, iar între 1966 și 1970 a urmat cursurile Universității Maine din Orono. În această perioadă a lucrat la biblioteca facultății și a publicat primele sale povestiri în revista *Maine Campus*, unde a ținut și o rubrică permanentă. În iunie 1970 a obținut licență în literatură, un certificat de profesor de liceu și o diplomă pentru elocuțione și artă dramatică.

În 1971 s-a căsătorit cu Tabitha Jane Spruce, viitoarea scriitoare și poetă T. King, și împreună au trei copii. O vreme a trăit într-o rulotă și a lucrat într-o spălătorie industrială, apoi a devenit profesor de engleză la Hampden Academy, Maine. O viață grea, plină de lipsuri, care-l va duce la alcoolism. A început să scrie *Carrie*, dar, fiindcă romanul nu avansa deloc, l-a aruncat la gunoi. Tabitha însă, care nu se îndoia de talentul lui, a recuperat manuscrisul și l-a convins să-l ducă la bun sfârșit. În 1973 declicul s-a produs: concernul editorial Doubleday a acceptat spre publicare *Carrie*, iar New American Library a cumpărat drepturile ediției de buzunar cu suma record de 400 000 de dolari. În 1975 familia sa și-a cumpărat prima casă la Bridgton, Maine, iar Stephen King a publicat *Salem's Lot*. De acum înainte își va consacra viața exclusiv creației literare și, într-o mai mică măsură, producției cinematografice. Aproape toate romanele lui au fost ecranizate și King acordă permisiunea studenților la regie să adapteze povestirile sale pentru suma simbolică de un dolar.

Autor a peste patruzeci de romane și două sute de povestiri, a doborât toate recordurile de vânzări și a primit numeroase premii, printre care și prestigioasa Medalie pentru Contribuții Deosebite în Domeniul Literaturii Americane, oferită de National Book Foundation. În 2010 venitul său anual a fost estimat la peste 40 de milioane de dolari.

STEPHEN KING

JOCUL LUI GERALD

Ediția a IV-a

Traducere din limba engleză
RUXANDRA TOMA

Jessie auzea cum, din când în când, ușa din spatele casei se izbea de cadru, împinsă de vântul de octombrie. Lemnul se umfla întotdeauna toamna din cauza umezelii; și, ca să închizi ușa, trebuia să împingi cât puteai de tare. De data asta uitaseră. Se gândi să îi spună lui Gerald să o închidă, înainte de a intra prea tare în joc, altfel zgometul acela ritmic o să scoată din minți. Apoi își dădu seama că ar fi fost o cerere ridicolă în împrejurările respective. Ar fi stricat toată dispoziția.

Care dispoziție?

Da, aceasta era o întrebare cu adevărat pertinentă. Își învreme ce Gerald răsuci cheia în a doua pereche de cătușe, iar ea auzi de clicul chiar deasupra urechii sale stângi, înțelese că, cel puțin din punctul ei de vedere, nu mai avea niciun sens prefăcătoria că regulile impuse de jocul lui Gerald i-ar provoca o stare de bună dispoziție. Aceasta a fost, de fapt, și motivul pentru care sesizase zgometul făcut de ușa rămasă deschisă. În ceea ce o privea, nu durase prea mult excitația provocată de jocul de-a stăpânul și sclava.

Cu Gerald însă era cu totul altă poveste. Își scosese toate hainele, cu excepția chiloților, și Jessie nici măcar nu trebuia să își ridice privirea mai sus de elasticul acestora ca să își dea seama de intensitatea interesului lui.

E o prostie, gândi. Dar, oare, nu era întreaga poveste altceva decât o mare prostie? Ba chiar îi dădea fiori. Nu-i plăcea să vorbească, dar acesta era adevărul.

– Ce-ar fi să renunțăm, Gerald?

Bărbatul ezită o clipă, încruntându-se ușor; apoi traversă camera către măsuța de toaletă aflată în stânga ușii de la baie. Chipul i se lumină. Privi din locul captivității sale. Cu brațele ridicate deasupra capului, semănă cu Fay Wray, victimă înlănțuită, așteptându-l pe hidosul King Kong. Încheieturile îi fuseseră prinse cu două seturi de cătușe de capetele din mahon ale patului. Lanțurile îi dădeau posibilitatea de a se mișca numai cincisprezece centimetri. Doar atât.

Gerald puse cheile pe măsuță – două clinchete abia perceptibile; însă auzul ei părea extrem de sensibil – și apoi se întoarse spre ea. Deasupra capului său, pe tavanul alb și înalt al dormitorului, dansau și se unduiau raze de soare reflectate de apa lacului.

– Ce zici? Nu prea mă mai încântă. *Și, de fapt, nu m-a încântat prea mult nici la început*, își continuă replica în gând.

Gerald rânji. Rânjetul labărăt pe obrajii bucălați și rozalii, sub creasta îngustă și rasă de păr negru ca aripa unei ciori trecute mult de prima tinerețe, rânjetul acesta o dezgustase întotdeauna. Nu știa exact care era cauza, dar...

Ba sigur că știi. Îl face să arate ca un retardat. Și chiar poti vedea cum, pentru fiecare centimetru câștigat de grimasa astă care îl schimbosește, coeficientul de inteligență îi scade cu câte zece puncte. Când rânjetul ajunge să-i lege urechile, faimosul avocat, care e soțul tău, seamănă leit cu paznicul unui spital de nebuni, aflat în pauza de masă.

Apreciere dură, dar nu lipsită de un sămbure (sau mai mulți?) de adevăr. Însă cum să îi explici celui care îți este soț de aproape douăzeci de ani că, de fiecare dată când rânește, pare handicapat mintal? Răspunsul este foarte simplu: nu îi explici nimic. Zâmbetul lui Gerald era, însă, cu totul altceva. Era minunat – atât de cald, atât de bland și plin de bună dispoziție, încât datorită lui

acceptase Jessie prima lor întâlnire. Îi amintea de surâsul tatălui ei care, sorbindu-și ginul, le povestea tot felul de întâmplări amuzante când se întorcea de la lucru.

Însă, acum, chipul lui Gerald părea a nu-și mai aminti zâmbetul. *Rânjetul* pusese stăpânire pe el – variantă distorsionată a zâmbetului, pe care părea că o păstrează numai pentru acest gen de întâlniri. Era convinsă că lui Gerald rânjetul îi dădea senzația de putere feroce. Senzația că îl transformă în leu. Sau în pirat. Ei, însă, aşa cum zacea pe pat cu brațele încătușate deasupra capului și îmbrăcată doar cu o pereche de bikini, rânjetul i se părea tâmp. Nu... mai mult. I se părea *retardat*. Căci, de fapt, el nu era nici pe departe o minunătie de bărbat, ca aceia din revistele deocheate, deasupra căror își risipise furioasele ejaculații ale pubertății sale mult prea singuratic și mult prea supraponderale; era doar un avocat cu față rozalie și bucalată, deasupra căreia se itea o creastă rară de păr ce în curând va fi lăsat locul unei chelii lucioase, desăvârșite. Doar un avocat al cărui penis excitat îi deformă partea din față a chiloților. Și, ca să spunem tot adevărul, deformarea nu era deloc spectaculoasă.

Cu toate acestea, nu mărimea erecției era aspectul cel mai important. Aspectul important era rânjetul. Nu suferise nicio transformare, ceea ce însemna că Gerald nu luase în serios spusele ei. Ea trebuia să protesteze; acesta era, de fapt, jocul.

– Gerald, vorbesc serios!

Rânjetul se lăți, descoperind alți câțiva dințiori inofensivi de avocat. Coeficientul de inteligență mai coborî cu douăzeci sau treizeci de puncte. Și încă nu o auzea.

Ești sigură?

Da. Gerald nu reprezenta pentru ea o carte deschisă – credea că este nevoie de mai mult decât șaptesprezece ani de căsnicie pentru a ajunge la o asemenea performanță. Dar, în general, știa destul de bine ce îi trece prin cap.

Dacă aşa stau lucrurile, cum naiba se face că el nu-şi dă seama ce gândeşti, tuca? Cum naiba se face că nu înțelege că nu-i vorba de vreo scenă nouă în mult învechita farsă pe care o numeşte „sex“?

Acum ea se încruntă ușor. Întotdeauna auzise voci interioare – bănuia că toți aud, deși oamenii nu discută despre asemenea lucruri, aşa cum nu discută nici despre funcționarea intestinelor – și multe dintre acestea îi erau vechi prietene, calde și reconfortante ca păpușii preferați. Însă vocea aceasta... vocea aceasta era nouă și nu îi aducea nicio alinare. Voce puternică, Tânără și plină de vigoare. Nerăbdătoare. Își răspunse singură:

Nu e vorba că nu-şi dă seama; ia aminte, tuca, uneori nu vrea să-și dea seama.

– Înțelege-mă, Gerald, nu glumesc. Chiar n-am chef. Ia cheile și scoate-mi cătușele; o să facem altceva. Trec eu deasupra, dacă vrei. Sau poți să stai întins, cu mâinile sub cap și o să am eu grija să te simți bine. Știi tu cum.

Ești sigură că vrei să faci asta? Întrebă vocea cea nouă. Ești, întradevăr, sigură că mai vrei să faci amor cu tipul asta?

Jessie închise ochii, încercând astfel să facă vocea să amuțească. Când îi deschise, Gerald stătea la capătul celălalt al patului, iar partea din față a chiloților săi se reliefa precum prova unei corăbii. Mă rog... precum prova unei corăbii de jucărie. Rânjetul i se lătise și mai mult, descoperindu-i și măselele îmbrăcate în aur. Si acum realiză cu uluire că nu simțea numai neplăcere la vederea rânjetului aceluia tâmp, ci și silă și dispreț.

– O să-ți dau drumul... dacă te porți foarte, foarte frumos. Ești în stare să te porți foarte, foarte frumos, Jessie?

Libidinos, comentă, pe un ton serios, noua voce. *Foarte libidinos.*

Gerald își vârî degetele mari de la ambele mâini sub elasticul chiloților, într-o imitație ridicolă și dezgustătoare a unui pistol din Vestul Sălbatic. Chiloții căzură destul de repede, odată ce depășiră colacul grosuț de osânză ce-i înconjura mijlocul. Si iată-l! Nici vorbă de formidabila mașinărie a sexului, pe care, în adolescență, o studiase în paginile revistei *Fanny Hill*. Ce i se înfățișa

vederii era o chestioară umilă și roz și circumcisă; o erecție extrem de modestă, de vreo zece centimetri, ce nu reușea să stârnească nici urmă de interes. Cu doi sau trei ani în urmă, în timpul uneia din rarele ei călătorii la Boston, a văzut un film care se numea „Burta unui arhitect“. Bravo, gândi acum. *Si iată-mă privind „Penisul unui avocat“.* Își mușcă buzele cât putu de tare, ca să își stăpânească hohotele de râs care amenințau să se reverse în fața făloșeniei lui Gerald. Într-o asemenea situație, râsul ar fi contravenit oricărei doctrine politice.

Brusc, un gând venit de nicăieri îi tăie orice chef de râs: el n-avea habar că spusele ei sunt cât se poate de serioase, deoarece, din punctul lui de vedere, Jessie Mahout Burlingame, soție a lui Gerald, soră a lui Maddy și Will, fiică a lui Tom și Sally, mamă a nimăului, nu se mai afla acolo. Încetase să mai fie acolo chiar din clipa în care i se pușese cătușele. Revistele adolescenței lui Gerald fuseseră înlocuite cu un maldăr de reviste pornografice, ascunse în sertarul de jos al biroului său, reviste în care femei, îmbrăcate doar în șiraguri de perle, îngenuncheau pe covoare din blană de urs, în vreme ce bărbați, înzestrați cu un echipament sexual ce îl făcea pe al lui Gerald să pară microscopic, le luau pe la spate. La sfârșitul acestor reviste, printre reclamele a vreo nouă sute de numere de telefon pentru conversații de genul „Sunt fierbinte și sălbatică“, se aflau și reclame pentru femei gonflabile – noțiune bizară pentru Jessie –, obiecte din cauciuc despre care se spunea că ar fi perfecte din punct de vedere anatomic. Se gândeau cu un soi de uimire stranie la păpușile acelea umplute cu aer, ca saltelele de plajă, se gândeau la pielea lor vopsită într-un roz artificial, se gândeau la fețele lor fără trăsături. Nu era chiar scârbă ceea ce simțea, însă o lumină intensă începu să îi pâlpâie în peisajul amintirilor, dezvăluind ceva mult mai înfricoșător decât jocul acesta stupid pe care îl jucau în casa lor de vacanță de pe malul lacului, acum, când vara se sfârșise deja.

Însă, în ciuda tuturor impedimentelor, auzul i se ascuțise. Auzi o drujbă hârâind undeva, departe, în pădure, la distanță de vreo zece kilometri. Mai aproape, lângă lacul Kashwakamak, un cufundar, ce

părea a fi pierdut ultima cursă spre sud a ruedelor sale migratoare, își înălță tipătul dement către cerul albastru de octombrie. Și mai aproape încă, undeva, pe țarmul dinspre nord, lătră un câine. Sunet strident, îngrozitor – dar, în mod straniu, îi aducea alinare. Însemna că nu erau complet izolați. În rest nu se auzea decât ușa izbită de vânt, ușă atârnând în rama umflată de umezelă, aidoma unei măsele cangrenate într-o gingie moartă. Era convinsă că zgometul acesta ritmic o va scoate din minți.

Complet gol acum, cu excepția ochelarilor, Gerald îngenunchese pe pat și începuse să se târască înspre ea. Ochii-și păstraseră strălucirea, anticipând cele ce vor urma.

Se gândi că, poate, tocmai această strălucire, prea puțin caracteristică lui Gerald, o determinase să continue jocul după ce își satisfăcuse curiozitatea. Trecuseră mulți ani de când ochii lui Gerald nu se mai înfierbântau la vederea ei. Deși nu arăta rău – nu se îngrășase, având încă o siluetă frumoasă. Cu toate acestea, interesul lui Gerald se diminuase. Credea că băutura era de vină; Gerald obișnuia să bea acum mult mai mult decât în primii ani de căsnicie. Adevărul era însă că nu numai alcoolul le stricase relația intimă. Știa asta. Cum sună zicătoarea aceea veche despre faptul că prea multă intimitate duce la dispreț reciproc? Teoretic, nu are temei real pentru bărbații și femeile care iubesc, cel puțin conform spuselor poetilor români pe care îi studiase în colegiu; însă, de-a lungul anilor, descoperise că existau anumite aspecte ale vieții despre care John Keats și Percy Shelley nu pomeniseră niciodată. Bineînțeles, doar ei muriseră tineri. Mai tineri decât erau acum ea și Gerald.

Și, de fapt, nimic din toate astea nu conta prea mult aici și acum. Ce conta cu adevărul era faptul că ea continuase să accepte jocul mai multă vreme decât și-ar fi dorit, pentru că o impresionase acea strălucire arzătoare din ochii lui Gerald. O făcea să se simtă Tânără și frumoasă și dorită. Deși...

...deși, dacă îți închipui că pe tine te vede atunci când are strălucirea aia în privire, te înseli amarnic, tuca. Sau poate chiar asta este intenția ta. Să te autoiluzionezi. Si poate că acum a sosit momentul să te

hotărăști – să te hotărăști o dată pentru totdeauna – să pui capăt acestei situații umilitoare. Pentru că aşa te simți, nu? Umilită și murdară.

Oftă. Da. Așa se simtea.

– Gerald, *chiar* vorbesc serios.

Ridicase tonul și, pentru o fracțiune de secundă, strălucirea din ochii lui își pierdu din intensitate. E bine. Înseamnă că totuși o aude. Înseamnă că lucrurile nu vor lua o întorsătură urâtă. Nu înseamnă însă că viața lor va deveni, hai să zicem, minunată. Nu minunată – trecuse prea multă vreme ca să mai nutrească asemenea iluzii deșarte –, dar, oricum, satisfăcătoare. Dar strălucirea reăpăru, urmată imediat de rânjetul acela tâmp.

– Am să te inițiez *eu* în acest joc, domnița mea sfioasă, spuse Gerald, imitație ridicolă a replicii unui nobil dintr-o și mai ridicolă melodramă victoriană.

În cazul ăsta, lasă-l să-și facă pofta. Lasă-l să-și facă pofta și scapi mai repede.

Aceasta era o voce cunoscută și chiar avu de gând să-i urmeze sfatul care o ispitedea prin caracterul lui deosebit de practic. Lasă-l să-și facă pofta și scapi mai repede.

Apoi, mâna lui – mâna lui moale, mâna lui butucănoasă, mâna lui la fel de rozalie ca și pretins fălosu-i penis –, mâna lui se întinse și îi strânse sănii. Și atunci ceva se frânse înlăuntrul ei, aidoma unui tendon suprasolicitat. Se împinse în șolduri și în călcăie și se smuci de sub atingerea lui.

– Lasă-mă-n pace, Gerald! Descuie cătușele astea idioate și dă-mi drumul. Trebuie să-ti spun că mi-e scârbă de toată povestea asta de vreo juma' de an. Din martie, când încă mai era zăpadă. Și nu mă simt nici sexy, nici excitată. Mă simt ridicolă.

Acum îi înțelesese exact cuvintele, căci strălucirea-i din ochi i se stinse ca flăcăruia unei lumânări într-o rafală puternică de vânt. Se gândi că cele două cuvinte care îl readuseră la realitate fuseseră „idioate“ și „ridicolă“. Căci Gerald a fost un puști mult prea gras, un puști gras, cu ochelari ale căror lentile semănau cu fundurile sticlelor de lapte, un puști, un puști ochelarist, care nu avusesese nicio

întâlnire cu vreo fată până la vîrsta de opt-sprezece ani – la un an după ce începuse să țină un regim sever și să facă gimnastică, încercând din răsputeri să scape de straturile de osânză, înainte de a se transforma el însuși într-un calup uriaș de grăsimi. Când era student în anul doi, viața lui Gerald se afla, după propriile-i spuse, „aproximativ sub control“ (ca și cum viața – viața lui, în orice caz – nu era nimic altceva decât un cal sălbatic pe care el trebuia să îl îmblânzească); însă Jessie știa foarte bine că anii lui de liceu semănaseră cu scenariul unui film de groază, nominalizat pentru premiul Oscar, iar acea perioadă îi insuflase sentimente profunde de dispreț față de sine și de suspiciune față de toți ceilalți.

Succesul lui ca avocat în cadrul unei firme de prestigiu (precum și căsătoria cu ea – era convinsă că acest eveniment jucase un rol esențial) îi redase și mai mult încrederea și respectul față de sine. Totuși, era convinsă că încă îl mai bântuiau anumite coșmaruri ale adolescenței. Undeva, în străfundurile mintii lui Gerald, bătăușii încă îl mai înghiointea prin colțurile clasei, încă mai râdeau în hohote de comportamentul lui de fetiță din timpul orelor de educație fizică. Și mai existau tot felul de vorbe urâte – *idiot* și *ridicol*, de exemplu – care-i aduceau în prezent anii de școală. Așa credea Jessie. Psihologii mâncau rahat – deseori parcă o făceau dinadins –, dar, când era vorba de persistența unor amintiri înfiratoare, îți puteau da explicații ore în sir. Existau amintiri care parazitau mintea, aidoma unor lipitori; și anumite cuvinte – *idiot* și *ridicol*, de exemplu – le învigorau organismul greșos.

Se aștepta să fie cuprinsă de rușine din cauza faptului că îi atinse punctul cel mai vulnerabil rostind acele cuvinte tabu; și realiză cu bucurie – sau poate doar cu ușurare – că nu simte absolut nimic. Înseamnă că *m-am săturat să mă tot prefac*, iar acest gând aduse un altul după sine: și ea era la fel de îndreptățită să aibă preferințe în materie de relații sexuale, însă povestea asta cu încheieturile prinse în cătușe nu s-ar afla în niciun caz printre ele. Cătușele o făceau să se simtă înjosită. E drept, un soi de excitație amestecată cu jenă însotise primele experiențe inițiate de Gerald – cele cu eșarfele – și

de vreo două ori avusese chiar mai multe orgasme, ceea ce era cu totul neobișnuit în cazul ei. Deși au existat și efecte secundare, cărora, la vremea respectivă, nu le-a acordat atenție. Iar senzația de umilință a fost doar unul dintre acestea. A avut, la rându-i, parte de propriile sale coșmaruri după aceste experiențe de început ale jocului lui Gerald. Se trezea gâfâind, acoperită cu o peliculă de transpirație rece, cu pumnii strânși, vârâti între picioare. Își amintea numai unul dintre visele acelea, iar amintirea era destul de tulbure: se făcea că juca cricet complet dezbrăcată și, dintr-o dată, soarele dispăruse.

Încetează, Jessie! Te vei gândi altă dată la toate astea. Prioritatea ta este să îl convingi acum să-ți dea drumul.

Corect. Pentru că acesta nu era cătuși de puțin jocul lor; jocul acesta era numai *al lui*. Continuase să îl joace pentru că aşa voia Gerald. Însă, acum, un asemenea motiv nu mai era suficient.

Se auzi iarăși tipătul trist al cufundarului de pe lac. Rânjetul cretin al lui Gerald fusese înlocuit cu o expresie de nemulțumire botoasă.

Mi-ai stricat placerea, ticăloasa dracului, spunea privirea lui.

Atunci, Jessie își aminti ultima dată când îi surprinsese posomoreala aceea îmbuflată din ochi. În luna august, Gerald venise acasă cu o broșură lucioasă, o răsfoise, îi arătase ce anume își dorea, iar ea spusese da, firește, poate să cumpere un Porsche, dacă ține morțiș să aibă un Porsche, bineînțeles că își poate permite să își cumpere un Porsche, însă ea era de părere că Gerald ar fi făcut o afacere mai bună dacă s-ar fi înscris în Clubul „Forest Avenue Health“, aşa cum tot îi promitea de vreo doi ani. „Nu prea ai siluetă de proprietar de Porsche“, îi spusese, știind că dă dovdă de o completă lipsă de tact, însă nu era tocmai momentul potrivit pentru a-i ascunde destul de cruda realitate. Și, de fapt, o adusese în pragul exasperării, astfel încât nu-i mai păsa cătuși de puțin dacă îi rănea orgoliul. Cu uluire, își dădea seama că nu mai dădea nici doi bani pe sentimentele lui Gerald și ar fi vrut să îndrepte lucrurile, dar, pur și simplu, habar nu avea ce anume ar fi trebuit să facă.

– Adică ce vrei să spui? – cuburi de gheăță clincăneau în tonul lui.

Nu se obosi să îi răspundă; de-a lungul timpului învățase că astfel de întrebări erau, de obicei, retorice. Mesajul real se ascundea în spatele cuvintelor: *Mă superi, Jessie. Nu vrei să te joci cu mine.*

Însă, în împrejurarea aceea – poate un soi de preludiu al celei de acum –, hotărâse să nu dea atenție mesajului ascuns și îi răspunsesese:

– Vreau să spun că, orice s-ar întâmpla, la iarnă tot o să împlinești patruzeci și șase de ani, Gerald, fie că o să ai sau nu un Porsche... și tot o să ai cam cu cincisprezece kilograme peste greutatea normală.

Dureroasă replică. Da. Crudă chiar. Total deplasată. Ar fi putut să ignore imaginea care îi apăruse în fața ochilor când aruncase o privire fotografiei reprezentând superbul automobil sport. În acea fracțiune de secundă, văzuse un băiețel mult prea durduliu, cu obrajii mult prea rozalii, înțepenit în camera de roată pe care dorea s-o folosească drept colac în piscina veche și murdară.

Gerald îi smulsese broșura din mâini și ieșise din încăpere fără să mai rostească vreun cuvânt. Niciunul nu mai adusese vreodată vorba despre Porsche. Însă ea vedea deseori silueta automobilului în reproșul din ochii soțului său: „Nu vrei să ne distrăm“, spunea privirea lui.

Acum reproșul era și mai sever.

– Ai spus că și se pare *amuzant*. Chiar aşa ai zis: „Mi se pare amuzant.“

A spus *ea* aşa ceva? Probabil. Dar fusese o greșeală. O boacănă. Dăduse puțin cu bâta-n balță. Dar ce fel de soție ești dacă îi poți spune asta bărbatului tău, când gura-i bosumflată seamănă cu cea a unui copil răsfățat pregătindu-se să urle căt îl țin puterile, căci și-a dat seama că părinții nu au de gând să îi facă pe plac.

Nu cunoștea răspunsul, aşa că își coborî privirea... și ceea ce observă o irită și mai tare. „Domnul Plăcerilor“, în varianta Gerald, nu se ofilise cătuși de puțin. De parcă nici nu auzise de schimbarea planurilor.

– Gerald, nu prea...

– ...Nu prea ai chef, nu? Trebuie să admit că asta-i o veste surprinzătoare. Mi-am luat o zi liberă. și dacă petrecem noaptea aici înseamnă că am să lipsesc și mâine-dimineață de la serviciu.

Reflectă o clipă, apoi repetă:

– Ai spus că și se pare amuzant.

Începu să răscolească prin maldăru de scuze (*Da, dar acum am o migrenă înfiorătoare; da, dar acum mă doare îngrozitor de tare burta - știi, trebui să-mi vină ciclul; da, dar sunt femeie și am dreptul să mă răzgândesc; da, dar acum ne aflăm în mijlocul pustietății și mi-e cam frică de tine, bruta mea superbă*), minciuni, de fapt, care îi alinau orgoliul masculin. Însă, înainte de a apuca să aleagă vreo scuză, noua voce vorbi iarăși. De data aceasta, cuvintele răsunăram clar în dormitorul casei de vacanță, iar Jessie observă fascinată că tonul era același cu cel pe care îl auzea în gândurile ei: puternic, sec, hotărât, dominator. Pe de altă parte, acum i se părea că îi sună foarte cunoscut:

– Ai dreptate, probabil că *am spus* aşa, însă „amuzantă“ mi se părea înainte să-ți intre în cap ideile astea sado-masochiste. Mă gândeam că o să ne iubim un pic și o să ne așezăm pe malul lacului și o să ascultăm liniștea. și, poate că, după apusul soarelui, o să jucăm scrabble. Ce este ilegal în toate astea, domnule avocat? Ce-i în capul tău, Gerald?

– Da' ai spus...

De cinci minute încerca în toate felurile să-l convingă să-i scoată cătușele alea blestemate, dar el nu înțelegea. Răbdarea o părăsi.

– Pentru Dumnezeu, Gerald, chestia asta m-a scârbit de la început și, dacă n-ai fi fost atât de căpos, și-ai fi dat seama!

– Gura ta e de vină. Gura asta impertinentă și sarcastică. Câteodată mi se face și lehamite de...

– Când ai căte o idee fixă, nimeni nu te poate convinge cu frumosul. și cine-i de vină?

– Nu-mi place deloc când te porți aşa, Jessie. Deloc nu-mi place.

Situată se deteriora cu o repeziciune uluitoare: din rău în mai rău, înspre catastrofal. Se simți brusc foarte obosită și îi veni în

minte un vers dintr-un cântec vechi al lui Paul Simon: „Nimic nu-mi trebuie din dragostea astă nebună.“ Că bine zici, Paul. Nu ești tu prea înalt, dar nici prost nu ești.

– Știi că nu-ți place. Și îmi convine, pentru că acum e vorba despre cătușele astă, nu despre cât de mult îți place sau nu când îți spun că m-am răzgândit. Vreau să-mi scoți cătușele. Mă auzi?

Nu. Cu groază crescândă, își dădu seama că Gerald nu auzise absolut nimic. Soțul ei trăia încă într-o dintre etapele jocului pe care el însuși îl imaginase.

– Ești atât de *capricioasă*, atât de *sarcastică!* Te iubesc, Jess, dar urăsc al dracului de tare *gura* aia și te blestemată. Mereu am urât-o.

O privi cu infinită tristețe, în vreme ce își trecu palma mâinii stângi peste botișorul umflat – bietul Gerald, tras pe sfoară de o femeie perversă care îl atrăsese în pădurea astă sălbatică și apoi nu își îndeplinise îndatoririle sexuale. Bietul Gerald, cel tras pe sfoară, nu dădea niciun semn că ar fi avut intenția să ia cheile cătușelor de pe măsuță de lângă ușa băii.

Neliniștea î se transformase într-un sentiment și mai apăsător. Devenise un soi de furie amestecată cu spaimă, senzație simțită o singură dată în trecut. Când avea vreo doisprezece ani, Will, frațele ei, o pipăise pe fund la o petrecere pentru copii. Gestul fusese observat de toate prietenele ei care izbucniseră în hohote de râs. *Ha-ha-ha! Hi-hi-hi!* Ce mișto, don'șoară! Însă ei nu î se păruse mișto. Cătuși de puțin.

Will aproape se sufocase de râs. Se cocoșase, iar părul îi atârnă în ochi. Petrecerea avusese loc la vreun an după ce pe primele locuri în topurile muzicale se aflau grupurile Beatles și Rolling Stones și Seachers, iar Will, în încercarea-i copilărească de a imita cântăreții la modă, își lăsase părul lung. Probabil că tocmai părul din ochi îl împiedicase să observe furia lui Jessie... Deși, în mod obișnuit, era foarte atent la schimbările ei de comportament. Will continuase să râdă până în clipa în care ea începuse să spumege de mânie și întelesese că va trebui să facă ceva ca să dezamorseze explozia interioară. Drept pentru care își pocnise mult iubitul frate

chiar în gură când acesta ridicase, în sfârșit, privirea către ea. Lovitura fusese foarte puternică și hohotele de râs ale lui Will se transformaseră în urlete de durere.

Mai târziu, Jessie încercase să își spună că urletele fuseseră, de fapt, provocate mai degrabă de uimire decât de forța loviturii sale. Însă, chiar și la doisprezece ani, reușise să înțeleagă realitatea. Îl lovise, îl lovise strășnic. Îl plesniseră ambele buze. Îl lovise strășnic. Si de ce? Pentru că făcuse o glumă proastă? Dar Will avea numai nouă ani – petrecerea era dată pentru ziua lui de naștere – și la vîrstă astă *toți* copiii fac glume proaste. Nu. Nu gestul lui fusese de vină, ci spaimă ei. Spaimă că, dacă nu va face ceva cu valul acela urât și verde și – oh! – căt de uriaș, de furie și stârneală, acesta o să *stingă soarele* și o să explodeze înăuntrul ei. În acea zi se confruntase cu primul adevăr din viață sa: în ea exista o fântână, apa din fântână era otrăvită și, când a pipăit-o, William, de fapt, a scos din adâncuri o găleată plină vîrf cu o viermuială de spermă și mucozită. Si îl urâse pentru că scosese găleata la suprafață. Si înțelegea că tocmai acest sentiment de ură o determinase să îl lovească. O înfricoșase mizeria descoperită înăuntrul ei. Si acum, după toți acești ani, își dădea seama că încă o mai înfricoșeză... Si acum, ca și atunci, furia îi întovărășea spaimă. *N-o să-mi stungi tu soarele*, veni de nicăieri gândul aparent fără logică. *Al dracului să fii dacă o s-o faci!*

– N-am niciun chef să despici firul în patru, Gerald. Adu cheile și *scoate-mi* cătușele!

Si atunci el spuse ceva ce o ului atât de tare, încât, la început, crezu că nu a înțeles bine:

– Si dacă nu vreau?

Mai întâi, percepă schimbarea tonului. De obicei, vocea-i era poruncitoare, aspră, energetică, declarând cu emfază: *Mare noroc că eu sunt șeful!* – însă vocea aceasta necunoscută era gravă, murmurând cuvintele. În privire-i revenise strălucirea – strălucirea aceea înfierbântată ce o excita odioară, cândva, pe vremuri, într-o altă viață. Nu o deslușea prea bine, căci ochii lui Gerald erau mijii în

două fante grăsulii în spatele ochelarilor cu rame din aur, dar reapăruse. Da, strălucirea reapăruse.

Și apoi mai era și situația specială a „Domnului Plăcerilor“. Căci „Domnul Plăcerilor“ nu se ofilise cătuși de puțin. Ba chiar părea mai în putere decât îl văzuse sau îl simțișe ea vreodată.

...Poate era doar un joc al imaginației sale.

Așa zici tu, țuca? Nu prea cred.

Analiză toate aceste ultime informații înainte de a reveni la întrebarea aceea uluitoare. *Si dacă nu vreau?* Acum reuși să ajungă la sensul cuvintelor și, când le înțelesc cu adevărat, simți cum furia și teama i se amplifică. Undeva, înăuntrul ei, găleata se cufunda iarăși în fântână. Si va ieși la suprafață plină cu materia aceea vier-muitoare, scârboasă – rahat, și spermă, și șerpi veninoși, și puroi.

Auzi iarăși ușa de la bucătărie izbită de vânt și auzi iarăși lătratul câinelui, disperat, sfâșietor.

– Ascultă-mă, Gerald, rosti vocea ei cea nouă.

Jessie își dădu imediat seama că vocea aceasta ar fi putut să aleagă un moment mai potrivit pentru a-și face cunoscută prezența, căci situația nu era deloc roz. Se afla aici, pe malul pustiu din nordul lacului Kashwakamak, prin să cu cătușe de capătul patului, îmbrăcată doar cu o pereche de chiloți micuți din nylon, dar îi admira puterea. Aproape împotriva voinței sale, admira puterea ce răsună în vocea aceasta nouă.

– Reușești să înțelegi ce-ți spun? Știu că nu ești atent atunci când vorbesc eu, dar acum chiar este important să mă ascuță. Deci... Mă ascuță? Mă înțelegi?

Gerald îngenuncheașe pe pat și o cerceta cu privirea curioasă a unui om de știință care știe că a descoperit o specie nouă de gândaci. Obrajii acoperiți cu o retea fină de capilare sparte (semne ale prea multor pahare cu băutură) deveniseră vineții din cauza excitației. O pată de aceeași culoare i se întinsese pe frunte, aidoma unui semn din naștere.

– Da, îi răspunse.

Vocea murmură cuvântul: *mdaa.*

– Te ascult, Jessie. Sigur că te ascult.

– În cazul asta, dă-te jos din pat și adu cheile. O să descui asta...

Și își lovi încheietura dreaptă de capătul patului.

– ...apoi o să descui asta.

A făcut același gest cu încheietura mâinii stângi.

– Dacă rezolvi problema asta imediat, vom avea o partidă de amor normal, lipsit de excentricități, vom avea fiecare orgasm, ne vom întoarce la viața noastră obișnuită și lipsită de extravaganță din Portland.

Si lipsită de sens, gândi. Asta ai uitat să spui. *Viața noastră obișnuită, lipsită de excentricități și lipsită de sens din Portland.* Poate că așa și era. Sau poate că reacția ei era puțin prea dramatică (descoperi acum că o asemenea situație – prin să de pat cu două perechi de cătușe – putea sătrni în ea o atitudine teatrală). Însă era bine că nu menționase lipsa de sens a existenței lor. Ceea ce dovedea că această voce nouă și serioasă nu era deloc nesăbuită. Apoi, ca și cum ar fi vrut să îi contrazică această părere, vocea aceasta – vocea *ei*, de fapt – începu să urce treptele de neconfundat ale furiei.

– Da' dacă ai de gând să continui să freci menta și să mă enervezi, o să plec direct la soră-mea, o să aflu cum îl cheamă pe avocatul care a ajutat-o să divorțeze și o să-i dau un telefon. Să știi că nu glumesc. *Nu mai vreau să mă complac în jocul astă!*

Acum se întâmplă ceva absolut incredibil, ceva la care nu s-ar fi așteptat nici într-un milion de ani: reapăru rânjetul. Precum un submarin ajuns acasă după o misiune lungă și periculoasă. Însă nu reapariția rânjetului era incredibilă, ci faptul că, acum, Gerald nu mai părea un înapoiat mintal inofensiv. În clipa aceasta arăta ca un nebun furios.

Întinse iarăși mâna, îi mângeai sânul stâng, apoi îl strânse cu putere. Încheie operațiunea aceasta dureroasă ciupindu-i sfârcul, gest pe care nu-l mai făcuse până atunci.

– Au, Gerald! Mă doare!